

Sygn. akt I CKN 1305/98

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa B. G.

przeciwko A. G.

o rozwód,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 kwietnia 2001 r.,

na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 maja 1998 r., sygn. akt I ACa [...],

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Powódka zarzuciła w kasacji, że wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 20 maja 1998 r. został wydany z naruszeniem przepisów postępowania, wskutek czego została ona pozbawiona możliwości obrony swych praw. Nie określiła jednak bliżej naruszonych jej zdaniem przepisów (norm) postępowania; wymieniła tylko art. 393¹ pkt 2 k.p.c., wskazujący ogólnie na możliwość oparcia kasacji na podstawie naruszenia przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, której nadano moc zasady prawnej, art. 393 k.p.c. ma zastosowanie na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. nr 48, poz. 554) także do kasacji od orzeczeń sądów drugiej instancji, wydanych przed 1 lipca 2000 r. Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie nie narusza w sposób oczywisty prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne ani nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów - a kasacja jest oczywiście bezzasadna (§1). W myśl art. 393⁷ k.p.c., o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania Sąd Najwyższy orzeka na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego (§1). W tym samym składzie Sąd Najwyższy może także odrzucić kasację, gdy ulegała ona odrzuceniu przez sąd drugiej instancji (§2). Odrzucenie kasacji od orzeczenia sądu drugiej instancji wydanego przed 1 lipca 2000 r. może nastąpić oczywiście tylko z przyczyn przewidzianych w prawie obowiązującym przed wymienioną datą. Jednym z przepisów miarodajnych w tym względzie jest art. 393³ k.p.c. w pierwotnym brzmieniu.

Otóż przepis ten wymaga przytoczenia w kasacji podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 393³ k.p.c.). Przytoczenie podstaw kasacyjnych powinno

zawierać wskazanie naruszenia przez sąd drugiej instancji określonych przepisów prawa. W uzasadnieniu zaś podstaw kasacyjnych należy wskazać to umotywowane. Nie uczynienie zadość tak rozumianemu wymaganiu przytoczenia i uzasadnienia podstaw kasacyjnych uniemożliwia ocenę zasadności kasacji. Dlatego kasacja, która nie spełnia powyższego wymagania podlega odrzuceniu (por. np. post. SN z 7 stycznia 1997 r., I CZ 22/96, OSN 1997/4, poz. 46; post. SN z 10 stycznia 1997 r., II CKN 21/96, OSN 1997/5, poz. 61; post. SN z 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97, OSN 1997/6-7, poz. 96; post. SN z 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSN 1997/8, poz. 114).

Treść zarzutów kasacyjnych przytoczonych przez powódkę świadczy jednoznacznie o tym, że wniesiona przez nią kasacja nie określa należycie, tj. tak jak tego wymaga art. 393³ k.p.c., podstaw kasacyjnych. Dlatego należało ją odrzucić.

aw

jb.